

CORRY (*lacht*).

Foei, kind, heb je een oogenblik kunnen denken, dat ik Roze... maar Lena, dat is bijna een belediging. O zeg, zulk een poëtische brief, hij heeft hem nooit alleen geschreven.

LENA.

En wat heb je geantwoord?

CORRY.

Ik heb de bloemen die er bij waren in een keurig doosje, met zwarte lintjes teruggezonden. Sans phrase, dat zeide genoeg, hè?

LENA.

O ja.

CORRY.

Hoe komt hij zoo gek? Of heb ik misschien met hem ook gecoquetteerd?

LENA.

Hm!

CORRY.

Och! Neen maar zeg nu eens even, dat kon hij nu toch wel begrijpen. Dom is hij, maar zoo dom kan een mensch toch niet zijn. Enfin, kwaad is hij niet, neen geen haar, maar die heeft hij dan ook haast niet meer. Weet je wat hij is: zoo gemakkelijk; je kan net tegen hem zeggen wat je wil; een gedistingeerde kapstok en... en hij heeft altijd uitstekend parfum op zijn zakdoekje!... (*Lena lacht, zij toont haar pink*).

CORRY.

O ja... maar die houd ik, dat is de laatste, de kleinste, maar de beste ten minste als 't waar is, dat je pink regelrecht op 't hart werkt. Zij hebben 't mij eens verteld, ik moet toch eens aan Jo vragen of 't waar is.

LENA.

Want dat hart, geef je alleen tot hoogen prijs.

CORRY.

Ja, mijn hart zal ik volgen en mijn hart alleen, ik geloof dat een mensch dat altijd moest doen. Vindt je me zwaar-philosophisch, vervelend?

LENA.

Neen, nooit.

CORRY (*buigend*).

Merci, mon ange. Nu, je zal niet lang last van me hebben. Dat beloof ik je.

LENA.

Wat meen je nu weer?

CORRY.

Ik heb heel wat nagedacht in den laatsten tijd. I have made up my mind. Ik ga naar Indië.

LENA.

Wat!

CORRY.

Insulinde... Batavia.

LENA.

O, Corry...

CORRY.

Ik heb belet gevraagd bij Tante Bergman. Mama hield zoo innig veel van haar zuster, ik ga haar eens opzoeken.

LENA.

Alleen?

CORRY.

Natuurlijk.

LENA (*na een oogenblik*).

Je volgt je hart, je hart alleen, heb je gezegd. Wil je niets meer zeggen, mag ik niets meer weten, Corrylief?

CORRY.

Hé?

LENA.

Zeg... Corry...

CORRY.

Wat, wat wil je weten? Er is niets.

LENA.

Was er ook niets?

CORRY (*schouderophalend*).

Gaat hij? Ja, dat weet ik wel, hij zal gaan. Maar wanneer, wanneer?

LENA.

Jo heeft niets meer van hem gehoord in den laatsten tijd.

CORRY.

God, waar zou hij toch zijn!

LENA.

Op reis met verlof.

CORRY.

Nu ja... maar waar, waar?

LENA.

Ik weet 't niet.

CORRY (*opstuiwend*).

Bah, wat doet het een pijn, lief te hebben!

LENA.

Arme Corry.

CORRY.

Neen, neen, geen medelijden. Ik wil geen medelijden, ik haat 't, nu vooral. O, die menschen, ze kijken je zoo medelijdend aan. „Och die mooie juffrouw Ras, wat ziet ze er slecht uit. Hm 't is ook niet